ЖЫЦЬ ПАВОДЛЕ ПРАЎДЫ І ЗАПАВЕДЗЯЎ БОЖЫХ

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

З цвёрдым перакананнем і непахіснай верай у гэты напоўнены дабрадатнай сілай выратавальны дзень мы зноў і зноў радасна ўсклікаем:

Хрыстос уваскрэс!

Уваскрэслы Хрыстос — краевугольны камень нашай веры (Эф. 2: 20), у Ім — перамога праўды, перамога дабрадзейнасці, перамога жыцця, перамога бессмяротнасці! Пра свята перамогі жыцця над смерцю ясна гаворыць апостал Павел: *«Бог... уваскрэсіць і нас сілаю Сваёю»* (1 Кар. 6: 14), бо ўсім нам дадзена ўваскрасенне з мёртвых.

Сэрцы нашы напоўнены сёння радасцю Уваскрасення Хрыстовага. І кожны можа падзяліцца гэтай радасцю пра Уваскрэслага Госпада нашага Іісуса Хрыста — і з бліжнімі, і з дальнімі: навучыцца быць з тымі, хто навокал нас, добрымі і міласэрнымі, сумленнымі і добразычлівымі, здольнымі і гатовымі пайсці з імі на любыя выпрабаванні; сагрэць святлом Божай любові састарэлых, адзінокіх, хворых і тых, хто па нейкіх абставінах пазбаўлены магчымасці падзяліць Пасхальную радасць з тымі, хто ў храме. Такія справы хрысціянскай любові перамяняюць і нас, і навакольны свет.

Жыць паводле праўды і запаведзяў Божых — пад сілу кожнаму шчыра веруючаму чалавеку. Звяртаючыся да нас, Усемагутны Гасподзь заклікае: *«Прыйдзіце да Мяне, усе струджаныя і абцяжараныя, і Я супакою вас. Вазьміце ярмо Маё на сябе і навучыцеся ад Мяне, бо Я лагодны і пакорлівы сэрцам; і знойдзеце спакой душам вашым. Бо ярмо Маё прыемнае, і цяжар Мой лёгкі»* (Мф. 11: 28-30). Спасіцель свету не патрабуе ад нас нічога непасільнага. Міласэрны Гасподзь, любячы Сваё стварэнне, заўсёды з тымі, хто веруе ў Яго, даючы ім моц, сілу і ўсё патрэбнае, каб несці жыццёвы крыж. Успомнім каштоўныя словы, якія Іісус Хрыстос уклаў у сэрцы ўсіх, хто ўвераваў, хто ўзлюбіў Яго, абяцаючы заўсёды быць з імі: *«...і вось, Я з вамі ва ўсе дні да сканчэння веку. Амін»* (Мф. 28: 20). Сёння, тут і цяпер гучаць звернутыя асабіста да кожнага з нас гэтыя словы, у якіх і надзея, і суцяшэнне...

Праасвяшчэнныя архіпастыры, узлюбленыя айцы, браты і сёстры, віншуючы ўсіх вас з найвялікшым святам Светлага Хрыстовага Уваскрасення, малітоўна жадаю вам невычэрпнай дабрадатнай дапамогі Божай у далейшым вашым служэнні на славу Святой Праваслаўнай Царквы, дзеля росквіту краіны нашай — Беларусі, на карысць і радасць усім нашым бліжнім і дальнім.

Уваскрэслы Хрыстос Спасіцель няхай умацуе нас у веры і хрысціянскай набожнасці. Дабрадатнае святло гэтай выратавальнай Пасхальнай ночы няхай напаўняе сэрцы нашы любоўю ў Хрысце Уваскрэслым і радасцю яднання з Ім — радасцю чаканага намі бясконцага жыцця вечнага:

Хрыстос уваскрэс!

Сапраўды ўваскрэс Хрыстос!

Павел,
Мітрапаліт Мінскі і Слуцкі,
Патрыяршы Экзарх усяе Беларусі.

ПАСХА — АЖЫЎЛЯЛЬНЫ ГЛЫТОК СВЕЖАГА ПАВЕТРА

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Пасха — гэта захапленне Богам, які бязмежна любіць чалавека аж да такой ступені, што паслаў свайго адзінароднага Сына на крыжовую смерць, каб яго збавіць. Пасха — гэта гісторыя ўкрыжаванага і ўваскрослага Хрыста, які запэўнівае нас у тым, што Бог не перастае нас любіць нават тады, калі мы Яго прыбіваем да крыжа. Пасха — гэта магчымасць спаткацца з Хрыстом, які прыходзіць да нас, каб запэўніць нас у сваёй любові, якая ратуе перад кожным відам смерці — фізічнай, духоўнай, маральнай, грамадскай і г.д.

Недахоп веры ва Уваскрэсенне Хрыста робіць чалавека бязрадным перад абліччам жыццёвых досведаў. Пустая магіла — гэта не толькі першы знак, які Езус пасылае жанчынам, што прыйшлі намасціць Яго цела, і апосталам, але таксама сімвал палохаючай пустаты, у якую трапляюць людзі, калі сярод іх няма Бога. Без Бога для чалавека ўсё здаецца пустым, бессэнсоўным і жахлівым. Без Бога мы становімся бездапаможнымі і блытаемся, як маленькія, пазбаўленыя любячых бацькоў дзеці. Мы можам вытрымаць кожнае выпрабаванне і цярпенне, калі з намі ёсць Той, хто любіць і вучыць любіць. Гэта ўваскрослы Хрыстус, які заўсёды ёсць з намі ў Святым Пісанні, сакрамэнтах і жыцці Касцёла. Ён з намі, каб мы маглі спазнаць Яго любоў. Ён штодзённа запрашае нас, каб мы былі Яго вучнямі. А быць вучнем Хрыста — азначае любіць па Яго прыкладзе.

Падчас пасхальнай вігіліі вернікі аднаўляюць абяцанні хросту, што мае сваё вельмі вялікае сімвалічнае значэнне. Святы апостал Павел вучыць, што ў сакрамэнце хросту мы былі пагружаны ў таямніцу цярпенняў, смерці і Уваскрэсення Езуса (Рым 6, 1-14). Кажучы іншымі словамі, у сакрамэнце хросту мы былі ўключаны ў пасхальную таямніцу Хрыста, дзякуючы якой Ён ёсць з намі ў радасці і смутку, у хвіліны поспеху і паразаў. Так ёсць, бо, як кажа Апостал народаў, «ужо не я жыву, а жыве ўва мне Хрыстус» (Гал 2, 20), і ўсе, хто ахрысціўся ў Хрыста, у Хрыста апрануліся (Гал 3, 27).

Сапраўды, у сакрамэнце хросту мы разам з Хрыстом паміраем для граху і разам з Ім уваскрасаем для новага жыцця і такім чынам становімся Божымі дзецьмі. Дзякуючы хросту мы атрымліваем новы хрысціянскі стыль жыцця, пакідаем грэх, каб жыць Божым жыццём.

Таму нам неабходна заўсёды ісці на спатканне з уваскрослым Хрыстом, з якога нараджаецца вера. Чалавек павінен адкрыцца на Бога і Яго заўсёды жывое і дзейснае слова (Гбр 4, 12). Жыццё чалавека толькі тады мае сэнс, калі ён з дзіцячым даверам

Фота Анатоля КЛЕШЧУКА.

прыходзіць да Бога і ў Яго шукае сілы для таго, каб чыніць дабро і ўдасканальвацца і такім чынам дасягнуць мэту свайго жыцця.

Мэтай жа хрысціянскага жыцця ёсць падрыхтоўка да вечнага. І калі чалавек не рыхтуецца да свайго ўваскрашэння, то ён падобны да цягніка, які сышоў з рэек. Што адбываецца з такім цягніком? Ён проста не едзе наперад. Ён напоўнены рознымі таварамі, якія маюць вялікую матэрыяльную каштоўнасць, але не перавозяцца на месца прызначэння.

Ці часам падобнае не адбываецца з намі? Ці пасля завяршэння зямнога жыцця, калі цягнік нашага жыцця ўжо не будзе ісці наперад, мы зможам забраць з сабой у вечнасць нашы матэрыяльныя каштоўнасці і прыемнасці? Не! Чаму ж тады мы так моцна клапоцімся, каб мець велізарныя дамы, нават палацы, дарагія аўтамабілі і іншыя каштоўнасці? Чаму так шмат часу і сродкаў прысвячаем не заўсёды маральным прыемнасцям? Чаму ўзбагачаемся за кошт іншых?

Пасхальная таямніца адчыняе нам дзверы ў вечнасць. Святы апостал Павел кажа, што мы паяднаемся з Езусам падабенствам уваскрэсення (Рым 6, 5), і наша жыццё будзе на нябёсах, адкуль мы чакаем Збаўцу Езуса Хрыста, які наша цела пераменіць так, што яно прыпадобніцца да Яго праслаўленага цела (Флп 3, 20-21). Таму перад намі проста казачная перспектыва — быць так перамененымі, каб стаць падобнымі да Езуса.

У сувязі з секулярнымі тэндэнцыямі сучаснасці паўстае пытанне: ці жывём мы як тыя, хто верыць у такую слаўную будучыню? Калі так, то перад намі адкрываецца новая перспектыва, у якой тое, чым мы валодаем, не завалодае намі і мы не станем нявольнікамі рэчаў і граху.

Евангелле распавядае нам, як жанчыны пайшлі да магілы Езуса, каб, паводле габрэйскай традыцыі, намасціць Яго цела духмянасцямі. Яны былі заклапочаны, хто адсуне камень ад уваходу ў магілу (Мк 16, 1-3). Напэўна, яны спадзяваліся, што жаўнеры, якія неслі варту каля яе, зробяць гэта. Але калі прыйшлі на месца, то, здзіўленыя, убачылі адсунуты камень і змаглі ўвайсці ў грабніцу.

Евангелле ўспамінае землятрус, які здарыўся ў той час, і анёл Пана сышоў з неба і адсунуў камень (Мц 28, 2). Гэты землятрус з'яўляецца сімвалам іншага *землятрусу* — а менавіта знакам прысутнасці Бога, знакам новага стварэння, знакам вызваленага з грахоўнага палону чалавека.

Таксама запячатаны магільны камень, які быў знакам зямнога прызначэння Езуса і Яго пахавання сярод памерлых, быў адсунуты Божай моцай, што з'яўляецца новым знакам уваходу вечнасці ў часовасць і перамогі жыцця над смерцю. Уваскрэсенне — новы пачатак, новы дзень, які выконвае жаданні і рэалізуе надзею. Гэта ключ для разумення жыцця і смерці, часу і вечнасці. Слова «Пасха» азначае пераход. Сваім уваскрэсеннем Хрыстус завяршыў апошні пераход ад смерці да жыцця, ад старога свету ў новы свет і новы час збаўлення і Божага Валадарства.

Такім чынам, уваскрэсенне Хрыста з'яўляецца *ажыўляльным глытком свежага паветра* як у нашым асабістым жыцці, так і ў адносінах паміж людзьмі, каб там, дзе дзьме вецер злосці і нянавісці, запанавала згода; дзе пануе варожасць, настаў мір; дзе прыніжэнне — пашана, і г.д. Можа, некаторым здаецца, што гэты *глыток свежага паветра* ў нас саміх, нашых сем'ях, адносінах паміж народамі — не што іншае, як утопія. Аднак пасхальная падзея нагадвае аб тым, што гэта не ўтопія. *Глыток свежага паветра* на самой справе магчымы, бо ўваскрослы Хрыстус з'яўляецца крыніцай надзеі, падобна як святло ў цемры.

Анёл Пана, які знаходзіўся ў пустой грабніцы, сказаў жанчынам: «Не бойцеся! Ведаю, што вы шукаеце Езуса ўкрыжаванага. Яго тут няма, Ён уваскрос, як сказаў. (...) ідзіце хутчэй, скажыце вучням Ягоным, што Ён уваскрос і апярэджвае вас у Галілеі» (Мц 28, 5-7). Потым яны спаткалі самога Езуса, які ім сказаў: «Не бойцеся. Ідзіце, паведаміце братам Маім, каб ішлі ў Галілею, там Мяне ўбачаць» (Мц 28, 10).

Такім чынам жанчыны, што прыйшлі да магілы, сталі *першымі евангелізатарамі*, бо абвясцілі аб найбольш важнай падзеі ў гісторыі чалавецтва — уваскрэсенні Езуса.

Галілея — гэта месца, дзе жылі апосталы. Таму яны не павінны былі чыніць нічога надзвычайнага, каб спаткаць уваскрослага Езуса. Ім неабходна было толькі вярнуцца ў свае дамы, да сваіх заняткаў.

Часта мы пытаемся, дзе можам спаткаць Бога. Велікоднае Евангелле дае адказ: «Там, дзе жывём і працуем, гэта азначае — у нашай Галілеі». Неабходна толькі адчыніць Яму дзверы нашых сэрцаў.

Святкуючы ўрачыстасць Уваскрэсення, мы адначасова вызнаём веру, што Езус ёсць Збаўцам свету і Збаўцам кожнага з нас. Перад абліччам гэтай праўды мы не можам заставацца абыякавымі. Хрыстус не можа заставацца на перыферыі нашага жыцця, бо Ён — яго цэнтр. Вельмі прыгожа кажа псальміст, што «камень, адкінуты будаўнікамі, стаў галавою вугла. Пан учыніў так, і дзіўна гэта ў вачах нашых» (Пс 118 (117), 22-23). Без гэтага каменя не можа быць будынка. Без Хрыста няма збаўлення, і наша жыццё застаецца ў палоне смерці і зла. Без Хрыста чалавецтва знаходзіцца ў вязніцы розных формаў эгаізму, зла, праступкаў, незахавання фундаментальных правоў і свабоды чалавека і цэлых народаў, і г.д.

Як страшна гучаць словы «без Хрыста»! Гэта як быццам надзея на жыццё, справядлівасць і мір няўмольна накіравана на правал. Як быццам не было Уваскрэсення і Езус усё яшчэ знаходзіцца ў магіле. Будучы Папа Бенядыкт XVI, яшчэ як кардынал Ёзаф Ратцынгер, казаў, што Вялікая субота — гэта дзень, калі Езус знаходзіцца ў магіле. Ці гэта не сімптом нашага часу? Ці не з'яўляецца наш час Вялікай суботай і часам без Бога?

Жыццё без Бога і Божага закону; жыццё так, як быццам Бог не існуе; жыццё, не згоднае з маральнымі нормамі; тэрарызм і акты гвалту; карупцыя і сацыяльная несправядлівасць; забойства ненароджанага жыцця і амаральнае выкарыстанне дасягненняў генетыкі і многае іншае — гэта не што іншае, як жудасныя знакі адсутнасці Бога ў нашым жыцці і адмовы ад веры ў Яго, якія нараджаюць пагарду і непрыманне іншага чалавека, ігнараванне яго правоў і да т.п. Таму нам неабходна ўчыніць усё магчымае, а перадусім маліцца, каб праўда ўваскрэсення Хрыста стала рэальнасцю нашага жыцця, каб мы Бога не хавалі ў магіле, каб Ён быў у нашых сэрцах і каб мы жылі згодна з Божым законам, бо «Бог — наша прыстанішча і сіла, надзейная дапамога ў нядолі» (Пс 46, 2). Дапамога нам у гэтым — Хрыстус, які сказаў: «Будзьце адважнымі: Я перамог свет» (Ян 16, 33).

Няхай папярэджаннем у гэтым нам будуць словы сучаснага баварскага рэжысёра Аўгуста Эфердзінга пра тое, што хто жэніцца з духам часу, той хутка становіцца ўдаўцом.

Нам, людзям ужо XXI стагоддзя, Бог указвае жыццёвы шлях і запрашае, каб мы ім ішлі, бо толькі тады дойдзем да адпаведнага распазнання праўды Уваскрэсення і паверым у яе. На гэтым шляху нам дапамагае сам Збаўца. Неабходна толькі Яго слухаць, як паслухаў Пётр і выплыў на глыбіню, каб злавіць шмат рыбы, хоць перад гэтым лавіў усю ноч і нічога не злавіў (Лк 5, 4-6).

Святло велікоднай раніцы асвятліла цемру смерці, радасць замяніла смутак, усмешка — цярпенне. Занепакоенасць будучыняй заступіла месца ўпэўненасці і веры ў дзеянне Божай любові.

Таму нашу надзею мы павінны мець не ў людзях ці арганізацыях, але ў Богу. Падчас розных крызісаў грамадскія настроі часта змяняюцца, пра што вельмі добра сведчыць гісторыя Вялікага тыдня. У Пальмавую нядзелю людзі віталі Езуса словамі «Гасанна Сыну Давіда», а ў Вялікую пятніцу патрабавалі Яго ўкрыжавання. Ніякая арганізацыя і нават найбольш дасканалая грамадская сістэма не ўратуе людзей ад крызісу, бо яго прычына ў граху. Таму наша радасць павінна абапірацца не на чалавечы аптымізм, але на праўду ўваскрэсення Хрыста.

Мы павінны прасіць Езуса даць нам удзел у Яго ўваскрэсенні і яго моцай нас так перамяніць, каб мы маглі адчуваць Яго як жывога і дзеючага сярод нас, — як кажа Папа Францішак.

У касцёлах, цэрквах, кірхах і малітоўных дамах сёння гучыць радаснае «Аллелюя!». Узвесялімся і мы! Праславім ўваскрослага Пана радаснымі спевамі ў нашых святынях, актамі любові — у сем'ях і ў нашай Айчыне. Абдымем нашымі малітвамі як веруючых, так і няверуючых, бо любоў Божая вылілася на ўсіх людзей. Хрыстус Уваскрос, каб усе мелі доступ да нябеснага Айца. У духу веры падзелімся веліконднай радасцю з усімі.

Складаючы адзін аднаму святочныя зычэнні і дзелячыся традыцыйным велікодным яйкам, сімвалам жыцця, успомнім таксама пра людзей, выключаных з сацыяльнага жыцця, пра зняволеных, адзінокіх, хворых, пажылых, тых, хто працуе ў святочныя дні, каб дазволіць іншым адпачываць. Абдымем іх брацкай любоўю і падзелімся з імі велікодным духоўным супакоем, які прынёс нам уваскрослы Хрыстус. Няхай велікодная радасць зыходзіць з нашых сэрцаў на ўсіх!

Дарагія браты і сёстры, усе людзі добрай волі!

Сардэчна віншую вас з радасным і збаўчым святам Уваскрэсення Хрыста. Сёлета Пасха святкуецца ўсімі хрысціянамі разам. У гэтым мы павінны бачыць знак Божага Провіду, які заклікае аб'яднаць нашы высілкі для сумеснай абароны хрысціянскіх каштоўнасцяў і больш моцнага абвяшчэння Добрай Навіны аб Езусе ўваскрослым.

Таму сёлетняя Пасха — гэта наша супольнае свята, з якім віншую ўсіх хрысціян і людзей добрай волі і зычу моцы Уваскрослага, Яго ласкі і супакою. Няхай у складаным рэчаіснасці сучаснага свету яна сапраўды стане ажыўляльным глытком свежага паветра, які вядзе да новага жыцця ва ўваскрослым Хрысце.

Гэтыя свае пажаданні ўмацоўваю бласлаўленнем у імя Айца, і Сына, і Духа Святога. Амэн.

Арцыбіскуп
Тадэвуш КАНДРУСЕВІЧ,
Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі.

■ Падзея

НА «ТЭЛЕВЯРШЫНІ» ЗАЗІРНУЛІ Ў БУДУЧЫНЮ

Удзельнікі цырымоніі спалучалі «Купалінку» і «Суліко», спявалі, стоячы на ружовых табурэтках, і танцавалі ў балетных пачках

Выбраць лепшых сёлета, як, зрэшты, і ў мінулыя гады, журы дзясятага Нацыянальнага тэлевізійнага конкурсу «Тэлевяршыня» было няпроста: у творчым спаборніцтве ўдзельнічала 238 заявак як ад буйных медыяхолдынгаў, так і ад рэгіянальных тэлекампаній. З іх было адабрана 76 намінантаў — на 25 прызавых месцаў. Усе гэтыя работы выйшлі ў эфір цягам мінулага года і ўжо былі ацэнены гледачамі, цяпер жа атрымалі ацэнкі (дарэчы, вельмі высокія) ад прафесіяналаў. Прынамсі, як адзначыў міністр інфармацыі Алег Праляскоўскі, большасцю работ іх аўтары могуць заслужана ганарыцца, бо яны выкананы на ўзроўні сусветнага тэлебачання. А сам конкурс, паводле слоў міністра, «падштурхоўвае да развіцця і з'яўляецца пляцоўкай для пошуку талентаў і пашырэння інфармацыйнай прасторы».

Наогул жа, за 10 гадоў, што існуе «Тэлевяршыня», яе лаўрэатамі і ўладальнікамі адмысловых статуэтак сталі больш як 200 тэлевядучых, рэжысёраў, сцэнарыстаў, аператараў, прадзюсараў — тых спецыялістаў, што робяць сучаснае беларускае тэлебачанне.

Юбілейную цырымонію яе арганізатары — тэлеканал АНТ — вырашылі зрабіць гэткім мостам дружбы, які злучыў сучаснасць і будучыню, сцэну і залу, а таксама самых розных людзей: вядучых цэнтральных і рэгіянальных каналаў, «зорак» экрана і спорту, прафесіяналаў, якія працуюць у кадры і за кадрам. І гэта, трэба сказаць, атрымалася на сто працэнтаў. Атмасфера цырымоніі, насычаная сюрпрызамі і жартамі, была ці не гэткай жа нефармальнай і лёгкай, як на апошнім «Оскары», а ўсе вядучыя абышліся практычна без пафасу, затое з вялікай доляй гумару і самаіроніі. Выйшла суцэльнае вялікае свята — імклівае, насычанае, з абавязковай закручанай інтрыгай, з прыгожымі людзьмі ў шыкоўных уборах, з кранальнымі прамовамі, з захапляльнымі інтэрмедыямі і забаўнымі музычнымі нумарамі.

Сёлета ўзнагароды «Тэлевяршыні» прысуджаліся ў 25-ці намінацыях. Але прызавых статуэтак, у прамым сэнсе каштоўных і важкіх (39-сантыметровая фігурка з бронзы, упрыгожаная штучным дыяментам, важыць 1,5 кг), атрымалася больш. Па-першае, у дзвюх намінацыях — «Лепшая тэматычная праграма» і Гран-пры «Тэлепраект года» — аказалася па 2 пераможцы: «Арсенал» (тэлекампанія «Ваен-ТБ») і «Вяртанне ў Хатынь» (МДТРК «Мір»), а таксама фінальнае шоу конкурсу Miss Supranational-2013» (АНТ) і другі сезон «Спяваючыя гарады» (СТБ) адпаведна. А па-другое, акрамя загадзя вызначаных намінацый, па традыцыі было ўручана некалькі спецыяльных прызоў журы: за сацыяльную праграму «У вас будзе дзіця» (АНТ), дзякуючы якой ужо 45 выхаванцаў дзіцячых дамоў знайшлі новыя сем'і; за стварэнне і арганізацыю працы спартыўнага тэлеканала («Беларусь-5», Белтэлерадыёкампанія) і за ўклад у развіццё айчыннага тэлебачання (Міністэрства сувязі і інфарматызацыі РБ).

Магчыма, адзіным расчараваннем (прынамсі, нашым асабістым) у цырымоніі стала тое, што ніводзін з вядучых і членаў журы не выступіў па-беларуску. Нават з лаўрэатаў адзначылісяў гэтым плане толькі два чалавекі — вядучы АТН Міхась Равуцкі, які атрымаў прыз за лепшую асветніцкую праграму («Нацыянальная трылогія», Белтэлерадыёкампанія) і лепшая вядучая рэгіянальнага тэлебачання Вераніка Тарасюк (рубрыка «Ваколіца», ТРК «Брэст»).

Адной жа з прыемных нечаканасцяў стала ўпэўненае ўмяшанне ў спрэчку паміж цэнтральнымі «кітамі медыя» рэгіянальных каналаў — у прыватнасці, прадстаўнікі Магілёва і Брэста не толькі склалі годную канкурэнцыю сталічным калегам, але дзе-нідзе і абышлі іх. Так, дакументальны фільм ТРК «Магілёў» «Верасень 1943-га. Недзіцячы дзённік», прысвечаны пачатку вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, прэтэндаваў на перамогу ў 4-х намінацыях, а ў дзвюх стаў першым: «Лепшы праект рэгіянальнага тэлебачання» (гэты прыз вядучыя трапна параўналі з малым хрустальным глобусам «Тэлевяршыні». — **Аўт**.) і «Лепшы рэжысёр». «Падчас работы я для сябе зрабіў некалькі адкрыццяў і пераканаўся, што факты, напісаныя ў падручніках — гэта адна гісторыя; адлюстраваная ў творах мастацкай літаратуры — другая, але лепш за ўсё запамінаецца і ўражвае тая гісторыя, якую расказваюць удзельнікі тых падзей, нашы бабулі і дзядулі, бо яна напоўнена жывымі эмоцыямі, — прызнаўся крыху пазней узрушаны рэжысёр Андрэй Пачалаў. — Разам з творчай групай большасць мінулага лета мы правялі ў акопах і, спадзяюся, змаглі перадаць гледачам той настрой і тыя ўражанні, якія адчувалі ўдзельнікі тых вызваленчых падзей».

Купаліся ў прамянях славы і прадстаўнікі «Ваен-ТБ», якія падышлі да 20-годдзя тэлекампаніі з дзвюма «Тэлевяршынямі» — за лепшую тэматычную праграму і за лепшую сацыяльную рэкламу (маладая каманда зрабіла з прызыўной кампаніі-2013 якасны мініблокбастар!).

Але галоўная барацьба звыкла разгарнулася паміж вядучымі тэлеканаламі краіны. У выніку ў неафіцыйным «медальным рэйтынгу» лідарства захапіў тэлеканал АНТ, у якога 9 узнагарод, далей ідуць Белтэлерадыёкампанія, у якой 7 прызавых статуэтак, і «Сталічнае тэлебачанне» з 5 узнагародамі.

І ўсё ж, нават ведаючы гэты расклад, тэлеверсію цырымоніі, якую пакажа сёння ўвечары АНТ, паглядзець варта. Дзе яшчэ вы ўбачыце «віруснае відэа» з Саладухам, чаргу на абдымкі з алімпійскімі чэмпіёнамі і эпатажны выхад мужчыны ў спадніцы; пачуеце адначасова «Купалінку» і «Суліко», паслухаеце арыю Містара Ікс у выкананні тэлевядучых і даведаецеся, у каго з вядучых здарылася раздваенне асобы і якія першыя словы гавораць дзеці тэлевізійнікаў?

Хто яшчэ падняўся на «Тэлевяршыню-2013»?

Лепшы вядучы публіцыстычнай праграмы — Вадзім Гігін (ток-шоу «Пазіцыя», АНТ).
«Лепшы вядучы штодзённай інфармацыйнай праграмы — Вікторыя Сянкевіч («Панарама», БТРК).
Лепшы рэпарцёр — Тэнгіз Думбадзэ («Подых планеты», АНТ)
Лепшы вядучы забаўляльнай праграмы — Антон Мартыненка («Хара-Шоу», «На тым жа месцы ў той жа час», СТБ).
Лепшы вядучы тэматычнай праграмы — Кацярына Забянько («Цэнтральны рэгіён», СТБ).
Лепшы сцэнарыст — Руслан Туркоў («Сімвал Перамогі», БТРК).

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.
Фота Надзеі БУЖАН